

Sabin BĂLAȘA

Exodul spre lumină

Sabin BĂLAȘA

Exodul spre lumină

Editura SEDCOM LIBRIS

Coperta este realizată după prelucrarea digitală
a unei fotografii de Matei BĂLAȘA.

Detaliu din pictura *Exodul spre lumină*
de Sabin BĂLAȘA, 1999.

Foto: Melania BĂLAȘA

Redactori: Petru RADU, Alina HUCAI

Tehnoredactare: Radu CREȚU

Realizarea tehnică a copertei: Cristian Adrian OLARIU

Copyright © 2005, SEDCOM LIBRIS

Toate drepturile de editare sunt rezervate

Editurii Sedcom Libris, Iași.

Adresa: Șos. Moara de Foc nr. 4, Iași

Tel.: 0232.242.877; 234.582; fax: 0232.233.080

www.sedcom.ro

e-mail: editurasedcomlibris@yahoo.com

— **M**ă doare, au, buba! scâncește Celestinul.
Femeia își face de lucru; nu-mi dau seama
ce. Interiorul este întunecos, deși prin terasa deschisă pătrunde razant o perdea de lumină; șirul lung de coloane se pierde în beznă. În imensitatea sălii, văicărelile lui se amplifică; ecourile îmi accentuează senzația de dezgust pe care o am de fiecare dată când sunt nevoit să pătrund în acest Palat, construit parcă pentru megagiganți, nu pentru oameni.

— De ce taci, ticăloaso, nu auzi că mă doare?

Cu mișcări convulsive, Celestinul se chircește, rămâne așa câteva clipe, apoi se ridică în capul oaselor și continuă să se lamenteze:

— Nu auzi, surdo, că mă doare burta?

Se comportă ca un copil, deși este în plină maturitate. Vaietele lui îmi provoacă milă.

— Mă doare, mă doare rău! se tânguiește el, în timp ce-și sugă cu sânge degetul mare de la mâna dreaptă și se leagănă cu perna pufoasă a jilțului celestin.

— Și ce dacă? vine răspunsul.

— Așa spui? Uiți cine sunt?

— Ești un nimic, șoptește femeia, aruncându-mi o privire scurtă peste umăr. În ochi are resemnare, tristețe și milă.

— Sunt Zeu, știi bine că sunt Zeu! icnește Celestinul, oprindu-se din legănat pentru a izbi cu picioarele în jilț.

— Nu ești Zeu! se răstește femeia, îndreptându-și pentru câteva clipe mijlocul aplecat.

— Cum nu?!

— Așa cum ai auzit. Dacă ai fi Zeu, nu te-ar durea.

— Mă doare, fiindcă tatăl meu, Marele Spirit, m-a sortit să iau asupra mea suferințele oamenilor din Celefort.

— I-auzi! Mare scofală! Să iei suferințele dobitocilor și să i le dai lui fii-tu! Crezi toate minciunile care ți se spun.

— De ce m-au mințit?

— De ce? Pentru că ești prost. Dacă ai fi deștept, te-ai întreba singur: de ce tac' tu stă de vorbă numai cu Marele Inițiat și niciodată cu tine? Ce fel de tată e ăla care nu-și vede copilul?

— Când îmi voi împlini misiunea, mă va primi și vom sta împreună o veșnicie.

— Prostule, repeți întruna vorbele lor!

Celestinul, care în timpul discuției părea mai liniștit, se chircește brusc într-un nou spasm dureros; își strânge cu mâinile genunchii la piept, are chipul schimonosit.

— Tantița, fă ceva, te roog, mă doare rău...

— „Tantița“? Nu mi-ai mai spus așa de când te ștergeam la fund! Erai mic, neajutorat și rău; m-ai lovit cu vergeaua de aur... m-ai lăsat chioară. Meritai să te strâng de gât! Te-aș fi strâns, să știi, spune ea fără convingere, de

n-ar fi fost acolo gorilele tiranului. Ticăloșii! Cum râdeau în hohote!

— Hai, te rog, Tantița... nu mai fac, îți promit! Tu ești mereu bună cu mine...

— Și tu? Tu cum ești? Cum te-ai purtat atunci, la încoronare? Ți-am căzut la picioare, te-am implorat să intervii pentru fetița mea, pentru Arra. Erați prieteni, vă jucați împreună, te iubea... De ce n-ai apărut-o?

Vocea i se stinge în suspine înăbușite. Doar tremurul spatelui o trădează pe Amira că plânge.

Pe mine mă asaltează amintirile.

Toate amănuntele legate de ceremonie îmi sunt încă vii, deși a trecut destulă vreme de la încoronarea Celestinului.

Ca și mine, era mic atunci; abia ieșise din copilărie. Mă aflam pentru prima dată în prezența mărimilor Celefortului, de care până atunci știam doar ce se zvonea, ca și restul locuitorilor.

Erau de față toate persoanele importante din Palat: Marele Inițiat – care și pe atunci era tot Zago, omul de taină al acestuia, Hain, despre a cărui viclenie se vorbea prin toate hrubele, Amira împreună cu celelalte soții ale fostului Celestin, fetița Amirei, Arra, sora vitregă și partenera favorită de joacă a Celestinului, restul slujbașilor înalți, precum și oamenii serviciilor secrete, cu figuri șterse, impenetrabile.

La vârsta aceea fragedă, mă încântase faptul că Inițiații, văzând imaginile pictate de mine – reformatoare în ce privește noua direcție a cultului – decisese că mi le-au

dictat Zeii și îmi atribuiseră titulatura de Omul Zeilor. În această calitate fusesem admis la festivitatea încoronării, în Locașul Zeilor.

Fascinat de luxul ambiantal și de importanța momentului, nu înțelegeam de ce restul participanților erau plictisiți de ceremonie, dornici să se termine odată. Concentrându-mă asupra vorbelor șoptite pe care le schimbau între ei, am aflat că erau obosiți și iritați de repetițiile ceremoniei de încoronare, pe care le făcuseră zile în șir; micuțul Celestin nu reușea deloc să rețină ce avea de făcut. Am înțeles că simpatia și dragostea tuturor se îndreptau spre Arra, fetița Amirei, care îi cucerise prin inteligența și vioiciunea ei, prin simțul deosebit al umorului, prin dispoziția permanentă de a face farse, dar mai ales prin capacitatea precoce de a găsi soluții. Îi erau recunoscători Arrei pentru cele câteva ore de somn pe care le prinseseră și ei, după terminarea epuizantelor repetiții. Fata inventase un procedeu simplu: îi indica Celestinului, prin semne, tot ce urma el să facă de la un moment la altul.

În ciuda oboselii și plictiselii participanților, ritualul încoronării decurgea bine. Celestinul era în permanență cu ochii la Arra și executa întocmai ce îi indica ea. Se apropia momentul final. Marele Inițiat Zago, cu mâinile ridicate purtând coroana, se îndrepta solemn spre Celestin. Micuțul, care uitase că trebuia să îngenuncheze pentru a fi încoronat, și-a aruncat privirea întrebătoare spre Arra, apoi a executat exact ce i-a mimat fetița. Astfel că Marele Inițiat era gata-gata să așeze coroana pe fundulețul ridicat al Celestinului, în hohotele nestăvilite de râs ale tuturor.

Credeam că incidentul va fi trecut cu vederea, dar, imediat după încoronare, Zago a întrunit Consiliul Inițiaților, care a decis ca Arra să fie sacrificată pe Altarul Ritual. Mânia Zeilor, pe care fetița, în inconștiența ei, a atras-o asupra locuitorilor Celefortului, trebuia potolită.

Nici implorările disperate ale Amirei, nici rugămintțile fecioarelor de la Locaș, nici chiar intervenția mea ca Om al Zeilor – intervenție pe care Amira nu a uitat-o – nu l-au făcut pe Marele Inițiat să-și schimbe decizia.

Deși o văzusem puțin pe Arra și de la distanță, grozăvia condamnării ei m-a îndurerat. Dar șocul cel mare, cu totul neașteptat, mi l-a provocat reacția mulțimii din Celefort. Trăisem în mijlocul oamenilor, le împărtășisem durerile, le deplânsesem sclavia absolvindu-i de vină, știam că o adorau pe Arra și că și-o doreau Celestină; mă așteptam să se revolte, s-o apere; când colo, ei se strânseseră cu miile în Arena Altarului de Sacrificii, voioși, salivând la gândul voluptății sadice că o vor vedea arzând.

Puțin mai târziu, s-a auzit prin Celefort că Zeii înșiși au pedepsit-o pe Arra.

Profitând de agitația iscată de mulțime, fetița a fugit urmărită de gărzile Palatului; vrând să ajungă la o scară secretă ce pornea din terasă, Zeii au îmbrâncit-o și ea s-a prăbușit de la mare înălțime, strivindu-se de meterezele Palatului. Moartea accidentală a Arrei a dezamăgit mulțimea care aștepta nerăbdătoare spectacolul – dar a întărit credința în pedeapsa irevocabilă a Zeilor.

Vocea scâncită a Celestinului mă trezește din amintire:

— Eu am încercat să le zic s-o ierte, dar...

— Dar ești neisprăvit, asta e! N-ai personalitate.

— Mă doaree! Auu, mă doaree!

Amira își întrerupe lucrul; reflectează o clipă, apoi chipul i se destinde și spune cu voce joasă:

— Unde nu e minte, nici suflet nu e... Și poate nici vină.

Se apropie de el.

— Unde zici că te doare?

— Aici, Tantița, se smiorcăie Celestinul, arătând cu degetul un punct situat în partea inferioară a abdomenului.

— Ia să văd. Știi că unde pun eu mâna, nu te mai doare!

Amira se apleacă și mângâie ușor locul.

— Este mai bine?

— Da... dar tot mă doare.

— Așteaptă puțin, zice femeia.

Se îndepărtează, revine cu o sticlută maronie, pe care mai întâi o dosește, apoi, scrutând intrările, îi spune:

— Ia repede trei înghițituri! Și fii atent: dacă le spui că ți-am dat ceva, mă omoară. Vrei să rămâi singur?

Celestinul duce sticla la gură, gustă puțin și se strâmbă.

— Ei, ce e asta? Înghite vârtos; altfel cum ai vrea să-ți treacă?!

Cu o mână, Amira îl prinde de bărbie, iar cu cealaltă forțează căderea lichidului.

— Eee – eee...

— Nici un eee! Acum stai cuminte. Nu uita să păstrezi secretul! M-ai auzit?

Celestinul mormăie ceva și adoarme subit.

Îi fac semn de bun rămas Amirei, ies pe terasă și aștept.

Marele Inițiat, ca de obicei, întârzie. Este o tehnică. Știe că așteptarea te pune pe gânduri – fel de fel – obositoare, îndepărtate de scopul secret pentru care te-a convocat. Astfel, în momentul interpelării ești complet blocat, îmbâcsit de replicile pe care le-ai ticluit inutil dinainte; te surprinde pe o poziție favorabilă lui și te vânează. De aceea, ca să nu-i fac jocul, prefer să mă gândesc la orice altceva acum. Ca să preiau controlul, consider că este necesar să-i analizez și să-i rezum caracterul.

Zago este Șeful Suprem al Inițiaților din Celefort. De fapt, el este adevăratul Suveran al Celefortului. Toți tremură doar când i se pronunță numele. Misterul în care este învăluit și secretele îi conferă puterea cu care stăpânește mulțimea. Pe mine, acest paranoic obsedat și viclean mă scârbește. Privirea lui fixă, vorbirea mieroasă, afectată, gesturile molatice, studiate, cu care își mângâie bijuteriile – toată prezența lui nu reușește decât să-mi stârnească antipatia.

El simte acest lucru, dar îl trece cu vederea. Pe de o parte, fiindcă îi sunt necesar – are nevoie de mine în continuare; pe de alta, nu-i pasă – puterea nelimitată de care dispune îi înăbușă complexele. Știu că dacă m-ar prinde la strâmtoare, m-ar schingiui ca pe oricare altul. Deocamdată stau bine.

Cu ani în urmă, când Zago a preluat puterea în urma unei revolte regizate, mulțimea l-a considerat omul providențial, cel care a scăpat-o de teroarea doctrinei religioase a Zeului Unic. Noua formă politică a religiei l-a

menținut pe vechiul Zeu sub denumirea de Marele Spirit, i-a păstrat și unele năravuri dure, în schimb l-a înconjurat în mod democratic de un mare număr de Zei și Zeițe – născociri ale minții mele. Fără pictori, religiile ar fi fost informe, neconvingătoare și neatractive.

„Fetele Cerului“, călări pe vietăți albe, inteligente, cu ochi mari și senini, au fascinat populația Celefortului. Zago, deși nu iubește arta, a fost nevoit, din motive politice, să le accepte și să le considere Zeițe. A construit „Locașul Fecioarelor“, pe care eu l-am pictat în întregime. O dată pe an, Marele Inițiat Zago merge la ceremonie și este nevoit să se prosternze în fața lor.

Faptul că eu am creat Zeii, că le-am dat înfățișări misterioase, credibile, că locuitorii Celefortului mă consideră sacru, sunt argumente peste care nu se poate trece ușor și îmi conferă o relativă siguranță și independență. Dar asta nu-l împiedică pe Zago să insinueze uneori că răspundem împreună în fața locuitorilor și a Zeilor și să considere că îi sunt obligat în continuare. Poate, dar fiecare, separat, le știm și le cunoaștem pe ale noastre: el cu puterea, eu cu talentul.

Puterea este găunoasă prin ea însăși. Singurătatea – obligatorie pentru suverani – îi duce adesea spre nebunie. Zago este amenințat din interior; are o frică îngrozitoare de moarte și de lumea nevăzută a spiritelor. Frica interioară îi provoacă insomnii și îi accentuează cruzimea. În ședințele de ocultism și magie, trimite pe lumea cealaltă zeci și zeci de inițiați păcătoși – care nu rezistă drogurilor și torturilor

rituale – dar, până în prezent, nici unul nu s-a întors să-i aducă vești și mesaje.

Faptul că eu cunosc fizionomia Zeilor, că îi personific atât de credibil, îl face să bănuiască – asemenea populației de jos – că aş avea legături speciale cu spiritele. Odată m-a întrebat:

— În ce fel îți dezvăluie Marele Spirit înfățișarea Zeilor din suita lui?

— Îmi apar direct în minte, i-am răspuns simplu, fără să dau importanță.

Nu m-a crezut. În schimb, a regretat imediat întrebarea; era nefirească, din moment ce în ochii tuturor el trece drept atotștiutor, în contact permanent cu Zeii.

Schimbarea vechii politici religioase l-a trimis pe fostul Celestin – în condiții dubioase – la Marele Spirit, însoțit de o parte din demnitari. Trădătorii, care colaboraseră în secret cu Zago, au rămas să slujească în continuare noul cult.

Dar iată-l că vine!

Zago încearcă să surâdă – asta înseamnă că e îngrijorat; precis că are nevoie de mine.

— Zeii să te ocrotească, îmi spune el. M-au reținut grămezi de îndatoriri. Chiar și acum timpul meu este foarte limitat; de aceea voi fi scurt. Știi că Celestinul este bolnav, sărmanul!

Își ridică brațele în semn de neputință, plecând capul în fața voinței Zeilor. În același timp, cu coada ochiului, îmi supraveghează reacția.

Deci asta era! Înlesnirea de a vedea mai întâi scena precedentă a avut scopul de a mă convinge că boala Celestinului este o realitate, nu un simplu zvon.

Aprob, cu vizibilă compătimire.

— Ei, haide, nu te lăsa copleșit de sentimente, intervine el brusc. Momentan, Marele Spirit îl pedepsește, însă foarte curând îl va așeza în Grădina Lui Eternă, lângă ceilalți Fii Legitimi. Deocamdată, noi avem multe alte griji.

Observ că Zago mă pregătește metodic înainte să treacă la subiect. Acum mai are ceva de adăugat:

— Dragul meu, știi, recunosc... zagoții de aur pe care i-ai primit pentru Locașul Fecioarelor au fost puțini, nu reprezintă valoarea exactă a operei tale. Dar...

— Fii liniștit în privința asta; nu am resentimente. Tot ce reușește să fie plătit la justa lui valoare, este perisabil.

— Știam eu că tu înțelegi situația. Sunt sigur că ne vom înțelege în continuare.

După aceste ultime cuvinte, Zago își schimbă total expresia: gravitatea ia locul pioșeniei, resemnarea în fața Zeilor este înlocuită de responsabilitatea față de ei.

— Ți-l amintești pe cel care a inventat Roata? Mare Om! Da, Mare Om! exclamă el, privind undeva în depărtare.

La asta nu mă așteptam! Este de necrezut!

Chiar el îl acuzase pe Meom de erezie, de jignire adusă direct Marelui Spirit! Acum ce mai vrea?

— Firește, Meom este prietenul meu; eu am fost cel care l-a apărât! Îi spun cu fermitate.

Vicleanul nu a uitat cutezanța cu care l-am înfruntat atunci – a fost singura mea ieșire nestăpânită. Acum se ferește să mă irite; se teme că nu voi fi de acord cu ce urmează să-mi spună.

— Ooo, dragul meu! Uneori lucrurile ne apar cu totul altfel de cum sunt în realitate. Si eu am suferit atunci, dar... n-am avut încotro. Celestinul a greșit obligându-mă să-l expulzez pe Marele Om. Din ce vezi, păcatele se plătesc; acum Celestinul are dureri în burtă, se chinuiește; ne mai dă și nouă bătaie de cap!

— Treci la subiect, Zago!

— Marele Spirit a hotărât că este nevoie de Roată și de Marele Om. Avem obligația să-l salvăm și să-l readucem în Celefort.

— Si eu, ce trebuie să fac?

— Prima acțiune: intri în Locașul Zeilor – fără să te vadă nimeni, absolut nimeni – și pictezi acolo Roata așezată chiar în mâna Marelui Spirit. Ai grijă cum potrivești tonurile, să nu se observe prospețimea culorii, să se creadă că Roata a apărut singură acolo, prin miracol, pricepi tu la ce mă refer...

— Pentru salvarea prietenului meu, o voi face.

— Ei, bravo. Mă așteptam la acest răspuns! Marele Om este prietenul tău, dar și al nostru, al întregului Celefort. Mulțimea se va bucura și se va prosterna în fața voinței Marelui Spirit.

— După aceea?

— Te vei pregăti de plecare. Vei merge în Ținutul Duhurilor Rele, unde Marele Om suferă, în exil. Va fi o

mare bucurie pentru voi să vă revedeți, să stați de vorbă, să vă povestiți. Cu această ocazie, îi vei transmite și dorința Marelui Spirit, de a reveni în Celefort, acum, când situația politică este tulbure, când avem mare nevoie de el. Sunt sigur că va înțelege și nu va lăsa ca invenția lui să încapă pe mâna dușmanilor noștri. Menirea Roții este să apere Celefortul!

— Vrei să folosești Roata, pe care Meom a inventat-o pentru îmbunătățirea vieții, în scopul uciderii?!

— Nu fi patetic, dragul meu! Sunt informat că dușmanii noștri au o astfel de armă, construită pe principiul Roții inventate de Marele Om. Curând o vor folosi împotriva noastră. Cine este de vină?

— Meom în nici un caz!

— Firește, doar o mică neglijență. Sunt convins că Marele Om nu va permite ca civilizația noastră să fie distrusă de niște barbari. Va construi o armă și mai puternică decât a lor. Nu e nevoie să insist, sunt sigur că știi ce ai de făcut. Transmite-i toată dragostea și prețuirea mea.

Aici se oprește. Ca de obicei în dialogul cu mine, Zago se ferește de cuvinte în plus; nu vrea să atingă acele puncte nevralgice, conflictuale, care evidențiază deosebirea totală dintre noi.

Cu un semn ceremonios, se retrage preocupat și grăbit.

Jungla devine din ce în ce mai inaccesibilă.

Trăpașii, care mă poartă pe umerii lor în lectică, sunt robuști și bine înarmați. Aici suntem feriți de reptilele zburătoare uriașe care întunecă cerul și coboară mereu să ne vâneze, în schimb ne pasc multe alte pericole.

Trăpașii se opresc. Îmi fac semne să cobor, dovadă că misiunea lor s-a încheiat. Își iau litiera în spate, se întorc și pleacă. Faptul că mă abandonează în plină junglă mă uimește. Era ultimul lucru la care m-aș fi așteptat!

Îi privesc pe trăpași cum se îndepărtează. Ce arătări! Nu par a fi oameni! Masivi, musculoși, cocoșați și pletoși asemenea unor zimbri. Oare gândesc, au și ei sentimente? De mici, sunt castrați și instruiți special să-și ducă povara.

Zago nu mi-a spus nimic despre felul cum va decurge călătoria, doar că organizarea îl privește pe el. Acum mă simt încolțit din două părți: Zago nu este mai puțin primejdios decât vietățile junglei; este chiar mai crud și mai imprezvizibil decât ele. Poate că a găsit calea prin care să scape de mine; va găsi în același timp și o explicație pentru dispariția mea. Nu va avea probleme; populația îi invidiază pe cei care pleacă la Marele Spirit, nu îi regretă.

La gândul că nemernicul mi-a întins o cursă, simt un fior rece. Posibil, dar ce fac acum? Teama începe să pună stăpânire pe mine.

Aud mii de foșnete! O armă! De ce n-am luat cu mine o armă? De ce n-am cerut o lance unui trăpaș? Oricum, nu mi-o dădea; ei nu au voie să comunice cu nimeni.

Din marea de foșnete ce mă împresoară, aud un zgomot deosebit. Mă aplec; dau la o parte lianele groase tăiate de trăpași, încerc să caut, să găsesc ceva în jur, o țepușă, o bucată de lemn uscat, orice care să-mi poată da iluzia unei arme. Dar, ioc! Jungla este vitală, vânoasă, plină de arbori întortocheați și de liane elastice. Măcar o idee! Ce fel? La ce-ar fi bună?

Ideile care îmi vin adesea în minte sunt mai degrabă poetice decât practice. Dacă nu aș fi în primejdie, aș contempla această măreție a naturii care mă înconjoară. Și așa sunt tentat s-o fac, dar... aud din nou foșnetul! Acum pare foarte aproape!

Ciulesc urechile, ca un animal la pândă. Nu mișc, pentru a nu confunda zgomotele produse de mine cu cele din jur...

Acum nu se mai aude nimic suspect! Poate că mai devreme mi s-a părut.

Ridic capul și privesc drept în sus: acolo, la mari înălțimi, printre vârfurile arborilor, apar frânturi de cer albastru, luminos. Un vultur se rotește, planează; îl văd mic, foarte mic, de dimensiunea unui fluture; forma lui expresivă, de bărbat al cerului, îi definește specia. Ce minunată însușire, să zbori la mari înălțimi!

Dar dacă vietatea presimte ceva? Dacă are presimțirea unei apropiate victime și aceea aș fi eu?

Nu-mi place gândul ăsta; îl înlătur.

Acum aud clar foșnetul! Chiar lângă mine!

Desișul din față se mișcă puternic. Simt o prezență! Încordarea crește la cote insuportabile și... deodată mă arunc! Atac fără control, din instinct, la disperare! Mă împiedic și ajung pe brânci!

Chiar lângă mine, aud un râs sonor de femeie!?

La vederea atletei care mă privește amuzată, mă simt furios, oarecum jenat; mă descotorosesc de liane și mă ridic brusc în picioare.

În alte împrejurări m-aș fi revoltat, dar acum îmi stăpânesc bucuria. Fata asta este înarmată ca pentru o bătălie! A venit la timp. Pare a fi una dintre paznicele Locașului Fecioarelor. Ciudat însă, n-am remarcat-o acolo! Pe majoritatea le știu. Sunt frumoase, decorative, dar au figuri comune, dulcegi, nu sunt așa atletice. Ființa asta are o frumusețe severă, de zeiță, cu trăsături simetrice; parcă ar fi lucrată direct de Marele Spirit!

Tace. Așteaptă să-mi treacă nedumerirea? Sau savurează momentul?

— Zago mi-a spus că voi fi condus în Ținutul Duhurilor Rele, îmi spun eu revoltat, nu că voi fi abandonat în junglă, fără arme, fără nici un mijloc de apărare.

— Ai dreptate. Dar revoltându-te, nu rezolvi nimic.

— Atunci când sunt nevinovat, eu mă revolt.

— Nevinovăția este insuficientă pentru a dovedi o nedreptate. Dreptatea ți-o faci singur, cu lancea.

— Din câte lănci au izbit și câte capete au căzut până acum, ar trebui ca nedreptățile să fi pierit de mult. Ce dispoziții ai primit de la Zago? Unde mergem acum?

— Acolo unde trebuie să ajungi: la Marele Om.

— Înainte să pornim, îmi spui și mie cum te cheamă? o întreb eu, vrând să-mi restabilesc poziția.

— Idra, îmi răspunde ea scurt.

Se întoarce brusc și pornește.

O femeie știe să-și continue agresiunea, fără a putea fi acuzată. Știe probabil că acum o urmez cu ochii lipiți de fesele ei rotunde, ceea ce se și petrece. Are corpul proporționat și elastic, mersul sprinten, aerian, de panteră. Lipsa îmbrăcăminții o avantajează; tot ce poartă îi este folositor într-un fel. O bijuterie pe braț, restul – arme. Până și sub părul lung, abundent, roșcat, ascunde niște țepușe fioroase, pentru cazul că ar fi atacată din spate.

Fata asta se armonizează bine cu jungla, gândesc eu, observându-i mișcările, dexteritatea cu care taie și înlătură lianele, fără să-și întârzie mersul. Dar mintea, ținuta, pronunția, o dovedesc stilată, crescută printre oameni cu stare și educată temeinic. Cum de n-am aflat de existența ei până acum?

Ieșim din junglă, depășim ultimii arbuști și ferigi răzlețe.

Trec imediat alături de ea, ca și cum nu aș fi agreat plasamentul anterior. Faptul că toate au decurs altfel de cum le-am prevăzut eu, că nu știu nimic despre felul în care Zago a țesut ițele, că nu înțeleg de ce a combinat călătoria cu primejdia în care am fost pus intenționat, mă obligă să-mi fac o mulțime de gânduri.

Apoi, fata asta, Idra, are și un mic rictus, ce dovedește că nu e prea blândă. Mai e și în slujba lui Zago pe deasupra!

Schimbăm de câteva ori direcția de mers. De fiecare dată, am impresia că Idra ocolește special drumul direct, pentru derută. De ce oare? Să nu-l recunosc la întoarcere?

Niciodată nu știi ce se petrece în mintea complicată a slujitorilor Puterii!

Dar iată că la orizont se conturează cinci conuri vulcanice. Acum sunt sigur că îl voi revedea pe Meom.

Stâncile de care ne apropiem au înfățișări ciudate, stranii; ai zice că sunt chiar o întrupare a Duhurilor Rele.

— Acolo, în inima vulcanilor, trebuie să ajungem? o întreb.

— Nu. Colibele se află imediat în spatele stâncilor.

Poate că și din cauza nenumăratelor povești care se deapănă prin Celefort, ținutul începe să-mi pară înspăimântător. Solul mort, ars, negricios, presărat din loc în loc cu șerpi care nu se feresc la apropierea noastră, îmi lasă impresia că am pătruns într-o lume a tenebrelor. O reptilă uriașă, în depărtare, se deplasează încet.

Pe măsură ce înaintăm, aud glasuri, strigăte prelungite și incantații.

Vântul care adie poartă cu el mirosul grețos și amețitor, specific mirodeniilor arse în timpul ritualurilor.

Depășim stâncile și acum îi vedem.

Un furnicar uman, într-un cerc mișcător, din mijlocul căruia se înalță fumul înecăcios. Îngrămădiți unii lângă alții, oamenii își clatină brațele, se apleacă și se ridică, scoțând din gâtleri incantații unduioase, înfricoșătoare.

— Acolo se petrece ceva, un eveniment, zic eu.

În loc de răspuns, ea grăbește pasul.

Ca să putem pătrunde în mijlocul sălbaticilor, Idra îi împinge brutal. Sunt amețiți, aproape că nici nu ne văd.

Sosim la vreme. Chiar în acest moment, Vrăjitorul se pregătește să aprindă rugul de care este legat Meom! Mă cutremur!

— Stai! răcnește Idra, trezindu-i atenția.

Vrăjitorul se oprește furios. O recunoaște pe Idra și își schimbă în mod radical reacția. Vine să o întâmpine.

— Vai, vai, vai. Vai, vai, mari necazuri îndurăm din cauza Omului Sucit, se văicărește el arătând spre Meom.

— Dezleagă-l imediat! ordonă Idra.

— Nu pot, nu pot, nu pot! Duhurile mă obligă. Omul Sucit se crede mai mare Vrăjitor ca mine. A întârâtat Duhurile Rele, a stârnit vulcanii, a trimis dihăniile mari peste noi!

— Eu sunt Șefa Gărzilor Celestine, știi asta! îi spune Idra. Dacă nu îl eliberezi pe Marele Om, aduc soldații și vă termin!

Vrăjitorul rămâne descumpănit câteva secunde. Apoi se îndârjește din nou:

— Mie, soldații, când l-au adus aici, mi-au spus să nu mă ating de el; știi asta! Dar ieri au venit alții, tot de la Celestin!

— Ce ți-au spus?

— Asta! arată el cu degetul spre rug.

— Eu îți ordon acum să îl eliberezi!

Vrăjitorul pare încurcat. O privește pe Idra cu nedumerire, cu bănuială și cu prudență. Își încrucișează brațele în aer, arată către vulcani și spune:

— Trebuie să lămurim situația.

Se îndepărtează cu pas târșăit, nehotărât. O bătrână îl întâmpină și împreună șușotesc ceva îndelung.

Acum, când revine, se oprește înainte să ajungă la noi.

— Recunosc Puterea Celefortului, glăsuiește el – în așa fel încât să-l poată auzi întreaga mulțime. Dar execuția trebuie continuată. Aici hotărăște Duhul Pământului!

— Atunci să hotărască el, îl înfruntă Idra. Cunosc obiceiul! Dreptatea va fi de partea învingătorului!

Vrăjitorul o măsoară din ochi, chicotește, apoi face un semn cu mâna. Din mulțime, se desprinde o namilă.

Idra nu pare a se teme. Dictează lărgirea ringului și așteaptă semnalul.

Mă îngrozește ideea că însoțitoarea mea, care pare un pușor pe lângă acest uriaș, va duce o luptă atât de inegală.

Meom se frământă, nu este de acord. Încearcă să-și desprindă chingile cu care este legat, dar nu reușește. Intervine verbal:

— Nu vă grăbiți! Așteptați până ce apar Duhurile! Mai e puțin. După apusul Soarelui, ele ne vor da un semn. Îți amintești, Vrăjitorule, că săptămâna trecută Duhurile au întors focul în direcția oceanului, exact așa cum îți spusese eu? De unde știam? Întreabă-te!

Vrăjitorul nu-i răspunde imediat. Privește încordat spre vulcani; observă că unul a început să fumege. Se încruntă și zbiară la Meom:

— Pentru că tu, Omule Sucit, ai tulburat Duhurile! Tu și Roțile tale blestemate ați întors focul în altă direcție!

Acum, dacă te lăsăm în viață, Duhurile se vor răzbuna pe noi!

După aceste cuvinte, burtosul cade la pământ și execută unele mișcări rituale, menite să atragă bunăvoința Duhurilor Rele în lupta ce va urma.

Tensiunea crește. Privesc când la Idra, care stă impasibilă, când la rivalul ei îngâmfat, care își încordează mușchii, își umflă pieptul și dă semne de nerăbdare.

Vrăjitorul își înalță toiagul ornat cu mici cranii și cozi de șopârlă și dă semnalul.

Lupta începe.

Cei doi se rotesc. Namila încearcă să se apropie; Idra ține distanța. Acum, ea se îndepărtează foarte mult. Vrea să fugă? Nu! Stopează. Amândoi au lăncile ridicate deasupra umărului. Bărbatul aruncă primul. Ratează!

Mulțimea freamătă.

Idra abandonează lancea. Își reazăză brățara circulară la gât – așa încât să-i prindă și părul – apoi țâșnește ca o săgeată spre adversar; în apropierea lui face un salt, fulgerător se răsucesc în aer – văd ceva în jurul capului ei, un fel de elice care se rotește cu mare viteză – și aterizează la câțiva pași îndărătul rivalului. Amândoi se opresc.

Ce se petrece?! Idra e relaxată!

Războinicul a împietrit, cu ochii holbați și privirea fixă; în jurul gâtului îi apare un cerc roșu, perfect. Deodată, se prăbușește: corpul într-o parte, capul în alta!

Un murmur de groază străbate mulțimea. Auzim țipete disperate, în timp ce toți se împrăștie panicați.

În fugă, smulg de la cingătoarea namilei ucise un pumnal, mă reped spre rug, împrăștii vreascurile și tai chingile care îl imobilizaseră pe Meom.

Vrăjitorul rămâne singur, îngenuncheat, cu fața îndreptată spre vulcani; se prosternează, își pune țărână în cap.

Ultima rază violetă dispare în amurg. Este ora la care apar Duhurile Rele, mesagere ale întunericului.

Dintr-o dată se aude un vuiet puternic; terenul alunecă, se frământă sub picioarele noastre și vulcanul central erupe spectaculos, pompându-și lava incandescentă spre cer!

Fiindcă nimic nu e mai convingător, mai permanent și mai derutant, decât întâmplarea.

*
*   *   *

Atmosfera stranie ce învăluie ținutul este accentuată de stâncile negre, cu forme bizare, suferinde, și de lumina pulverizată a nopților. Ai impresia că într-adevăr umblă Duhurile Rele.

Din seara în care Idra a dispărut imediat după victorie, lăsând în urma ei tristețe, liniște și teamă, oamenii se feresc să ne întâlnească sau să ne deranjeze cu ceva. Nu le simțim lipsa. Faptul că Meom era cât pe-acți să fie făcut friptură, ne-a convins de programul și eficiența ideologică a Duhurilor Rele.

Plecarea grabnică a Idrei – ce părea preocupată să aranjeze și să preîntâmpine ceva – dovedește că ițele sunt mult mai încurcate decât le credeam.

Meom îmi spune că Idra i-a făcut nenumărate vizite, că a cercetat cu atenție toate construcțiile pe care le executase el pe principiul rotației, folosind vântul, cursul apei și dinamica organismului uman. Aceste realizări eu nu am avut șansa să le văd, deoarece Vrăjitorul i le distrusese complet în timpul judecării și condamnării. Cert este că Idra, pe lângă instrucția ei războinică, are și inteligența necesară să înțeleagă; principiul rotației l-am văzut amândoi foarte eficient la gâtul ei când i-a separat războinicului capul de trunchi.

Este noapte, târziu. O noapte prea luminoasă. Parcă întregul univers a fost incendiat de flăcările vulcanilor care urcă spre stele.

Privim îngândurați cerul.

Satelitul Lunei s-a mărit, a devenit incandescent și s-a îndepărtat de centru, înconjurat de o lumină cețoasă, se rotește ca o nălucă, mai repede ca de obicei; îmi obosește vederea.

Meom privește fenomenul, dar gândurile lui, din ce-mi dau seama, sunt în altă parte. Caut, din când în când, să-i surprind starea, urmărindu-i expresia. Stă într-o poziție relaxată, care îl face să pară mai înalt decât în realitate. Figura lui bine proporțională, cu nasul drept, fruntea înaltă și ochii pătrunzători, pare acum ușor încordată.

— Meom, am uitat să-ți transmit ceva important din partea lui Zago! îi spun.

— Rău ai făcut! O să te pedepsească Marele Spirit pentru asta! Ce spunea Inițiatul?

— Să-ți transmit toată dragostea și prețuirea lui!

— Ce sincer! Ce duios! Sper să am totuși ocazia să-i mulțumesc personal.

— Deocamdată nu mișcă în nici un fel. Ne-a lăsat aici. Nu cumva ăsta a fost șiretlicul? Să ne izoleze pe amândoi, să ne scoată din atenția Celefortului, din cine știe ce motive strategice?

Meom nu îmi răspunde. Pare preocupat de altceva.

— Prea multă liniște! exclamă el deodată.

— Probabil că obsedații ăștia se pregătesc să ne atace.

— Asta credeam atunci. Acum, după ce a trecut atâta vreme, mă îndoiesc. S-a petrecut ceva, ceva ce noi nu știm. Faptul că Bau-Ba m-a părăsit...

Întreprerea frazei datorită emoției și tristețea care i se citește în ochi îmi trezesc atenția. Un geniu îndrăgostit de o primitivă – nu mă miră; este atracția dintre extreme.

— O iubești? îl întreb.

— Nu despre asta este vorba, Sabin. Obsesiile ei sunt sălbătice, merg până la sacrificiu; nimic în afară de voința Duhurilor Rele nu ar fi putut-o opri să vină la mine.

— Deci crezi că între timp Duhurile n-au stat degeaba, au acționat.

— Așa cred. Altfel cum îți explici faptul că de la o vreme ținutul pare nelocuit? Parcă au dispărut cu toții...

— Teamă de Idra, îmi dau eu cu părerea.

— Nu. Cred că e altceva. De obicei la vremea asta își ținneau ritualurile nocturne. Amintește-ți că în prima

perioadă după venirea ta auzeam incantațiile seară de seară. Întreruperea este foarte suspectă.

— Poate că au renunțat pentru moment.

— Nici vorbă! Pentru ei, ar fi o renunțare la viață. Incantațiile însoțesc toate activitățile lor. Le încep înainte de ivirea zorilor și le întrerup după miezul nopții, când Duhurile Rele se materializează și pun stăpânire pe întregul ținut. Așa că, vezi!

— În cazul ăsta, ai dreptate. Ce facem?

— Sunt de părere să mergem și să vedem ce se petrece.

— Dar va trebui să fim cât se poate de prudenți. Mie neguroșii ăștia îmi fac teamă.

Înainte de a părăsi coliba, Meom închide ușa și ferestrele cu tot dichisul prevăzut de el și pune semne discrete, pentru a ști la întoarcere dacă ne-a vizitat cineva.

Ne strecurăm încet, cu prudență, atenți la fiecare foșnet și fiecare umbră suspectă.

În apropierea colibelor, ne izbește un miros pătrunzător, greșos, de cadavru în putrefacție.

— Așa se explică tăcerea! îmi șoptește Meom.

De-a lungul uliței principale, ici-colo, zace câte o mogâldeată; deasupra ei mișună roiuri de muște zumzăitoare, fluorescente în lumina Lunei. Asta dovedește gradul de putrefacție în care se află cadavrele.

— Uciși cu sulițe, stabilește Meom. Privește ceafa: sus, lângă cervical, sulițele au străpuns gâtul sfărtecându-le beregata; apoi au fost retrase în cruce. Sunt lovituri profesionale, fără greșală; moartea a survenit fulgerător. Asemenea tehnici nu le au decât ostașii din Celeforturi.

— Dar unde sunt ceilalți oameni? Să fi fugit?

— Nu cred.

— Poate au fost atacați, poate s-au luptat cu cineva.

— Imposibil. Ar trebui să existe și cadavre ale adversarilor. De altfel, am fi auzit urletele acelea îngrozitoare cu care pornesc la atac. Nu se vede nici o urmă de luptă. Alta trebuie să fie explicația.

— Nu crezi că ar fi bine să mergem la Vrăjitor?

— Nu, n-ar fi bine de loc. Este la fel de nebun și de bănuitor ca Zago. Singura care ne poate lămuri este Bau-Ba. Locuiește într-o colibă dărăpănată la marginea așezării.

Pornim păstrând în continuare tăcerea. În minte îmi apar tot felul de presupuneri, le combin între ele, dar zadarnic; nu ajung la nici o concluzie.

Meom mă prinde ușor de braț și îmi spune:

— Am ajuns. Aici locuiește Bau-Ba.

Se apropie de colibă. Este surprins constatând că ușa este zăvorâtă.

— Bau-Ba, Bau-Ba, deschide! Sunt eu, Meom.

Din interior, auzim doar un scâncet sfârșit, un fel de schelălăit al unei cățelușe pe moarte. Un târșăit... apoi ușa se deschide. Intrăm.

La lumina slabă a unui opaiț, Bau-Ba se retrage într-un colț, se chircește și ne aruncă priviri înspăimântate. Respiră greu, suspină, tremură în permanență, vrea să spună ceva, dar nu reușește. Aspectul ei este jalnic, de nerecunoscut, aproape un schelet.

— Liniștește-te, fetițo, hai să plecăm, îmi povestești mai târziu ce s-a întâmplat.

Meom încearcă să o ridice în brațe, dar fata se opune cu disperare. Își adună ultimele puteri, încearcă să-l muște și să-l zgârie cu unghiile crescute incredibil de mari.

— Nu, nu vreau, pleacă! reușește ea să îngaime.

Este panicată, suspinele o fac să tremure și mai tare.

— De ce nu vrei? o întreabă Meom cu blândețe. Bau-Ba, tu știi că eu am întotdeauna grijă de tine. Vino, nu te forțez.

Fata tremură spasmodic. Buzele ei crăpate încearcă să articuleze ceva, dar nu înțelegem nimic.

— Încet, calmează-te, nu te grăbi, ți-am spus că am răbdare, o încurajează Meom.

Fraza pe care fata o rostește acum este guturală, venită parcă din altă lume, dar foarte clară:

— Stafia unei sulite umblă pe afară și ucide pe oricine își părăsește coliba.

— Cine a spus asta? o întreabă Meom.

— El, Hau-Hauu, Duhul Răzbunării! L-am văzut, l-am auzit!

— Era un om cu mască, Bau-Ba. Cel care v-a mințit vrea ca voi să vă distrugeți singuri, să stați în colibe până ce veți muri de foame și de sete. Nouă de ce nu ne-a spus? Iată, am venit până aici și nu ne-a omorât nimeni. Vino!

— Nu, nu vreau să ard în focul cel veșnic, vreau să merg în Grădina Fericirii!

Izbucnește în plâns.

— Bau-Ba, vino cu mine și vei vedea că eu o să aranjez totul. Voi discuta cu Hau-Hauu de față cu tine; vei auzi răspunsul cu urechile tale. Ai văzut că pe mine Hau-Hauu m-a scăpat de la moarte!

— Nu merg, pleacă, pleacă de aici! mârâie ea îndârjită.

— Meom, hai s-o luăm în brațe, să nu ne mai tocim cu ea. Sau măcar să-i aducem niște apă, ceva hrană, nu vezi că e pe ducă?

— Inutil, Sabin. Dacă n-o putem convinge acum, va refuza și mâncarea, și apa, orice.

— Atunci ce-i de făcut?

— Nimic. În fața obscurității, logica nu are nici o putere. Să mergem.

Ieșim.

După câțiva pași, auzim zăvorul cum se trage încet, târăganat.

Abătuți, parcurgem drumul până la coliba lui Meom fără să scoatem o vorbă. Ne așezăm în același loc, afară, și continuăm să privim mișcările involburate ale Satelitelui Lunei.

Îl las pe Meom să studieze în liniște fenomenul astral. Poate că în felul acesta încearcă să uite drama petrecută, sau măcar să se îndepărteze de ea.

Ciudățenia din jurul Lunei începe să mă preocupe și pe mine, dar nu mă pricep. Știu că fenomenele astrale au influențat întotdeauna acțiunile oamenilor. Acum, probabil că locuitorii Celefortului au observat modificarea Satelitelui Lunei și așteaptă ca Inițiații să le tâlmăcească mesajul pe care îl transmite Marele Spirit.

După o vreme, îl aud pe Meom spunând:

— Este inutil să încerci să-i ajuți pe alții, atunci când ei îți refuză oferta. Proștii au convingeri de neclintit. Oamenii inteligenți au și îndoieli. Nimeni nu poate fi hărțuit și nimicit fără ajutorul propriu.

Ce spune este deja o concluzie; asta îmi dovedește că, în mare parte, frământările lui afective au trecut.

— Meom, cine crezi că este autorul acestor crime?

— Cineva care are interesul ca oamenii ăștia să dispară. Felul în care a procedat dovedește că este abil, îi cunoaște perfect, îi manipulează și îi intoxică, folosindu-se de propria lor prostie.

— Zago? Idra?

— E greu de presupus. Sunt multe Celeforturi în jur. Pentru suverani, moartea altora este o predilecție.

*
*   *
*

M eom mă trezește chiar la ivirea zorilor. Soarele a modificat în întregime peisajul, și odată cu el a schimbat și starea mea sufletească. Parcă cele petrecute au fost doar o închipuire a nopții.

— Sabin, exilul nostru a luat sfârșit! Idra ne așteaptă în apropierea colibelor.

— A fost aici?

— Nu. A venit un ostaș să ne anunțe.

Această veste îmi sporește buna dispoziție.

Când știi cu precizie că părăsești un loc de care ți s-a făcut lehamite, te simți deja plecat, ești cu gândul departe, în locuri plăcute, pe care le anticipezi la impulsul dorinței.

Aceleași stânci, care în timpul nopții îmi păruseră hidoase, acum, în lumina Soarelui, îmi surâd, îmi urmăresc mișcărilor, întorc capul și îmi spun la revedere.

Dar dincolo de ele se înalță dâre de fum!

— Miroase a scrum! zice Meom îngrijorat.

Fuge într-acolo, aleargă, depășește stâncile, și brusc se oprește.

Acum, când mă aflu lângă el, înțeleg. Colibele au dispărut, doar resturi fumegânde și mormane de cenușă!

— Le-au dat foc! Nu i-au lăsat să moară de foame până la capăt! exclamă Meom cu tristețe în glas.

Gândul că nefericita Bau-Ba a pierit arsă în chinuri îngrozitoare, îl tulbură.

Idra, însoțită de șapte ostași voinici, bine înarmați, completează decorul acesta funest.

Meom privește lung spre locul unde fusese coliba Bau-Bei, apoi, grăbit, se îndreaptă spre trimisa lui Zago și se oprește în fața ei. Observă că Idra are mai puține arme asupra ei de data aceasta. În locul lor, au apărut bijuterii scumpe și elegante, cărora corpul ei statuar le conferă distincție.

— Nu mă bănuiești pe mine! îl întâmpină ea. Ce ascund eu, nu poate fi văzut; când se vede un dezastru, aparține altora.

Folosește în mod deliberat o voce autoritară și evită discuțiile.

— Dacă mai aveți ceva de luat din colibă, garda vă va însoți chiar acum.

— Nu avem nimic de luat, îi răspunde Meom.

— Atunci să mergem, spune Idra. Locurile astea provoacă stări neplăcute. Explicațiile, în măsura în care îmi sunt permise, vi le voi da mai târziu.

Pornește prima, ca de obicei.

De data aceasta, fără ocolișuri, ne îndreptăm direct spre șirul de munți care se înalță din junglă și se întind până la orizont.

Acești munți pleșuvi, ce par să nu aibă sfârșit, ca și jungla misterioasă din jurul lor, mă impresionează acum la fel de mult ca și în anii copilăriei. Adesea, din locurile de joacă pe care le găsisem în afara Celefortului, priveam visător spectacolul acestei naturi, de care se legau nenumărate legende.

Purtat de gânduri, observ abia acum – când lianele mă agață – că am pătruns în junglă. Înaintăm foarte greu; soldații încearcă pe cât posibil să nu taie lianele; le îndepărtează doar cât să ne putem strecura. De ce oare?

Ar fi inutil să-i punem întrebări Idrei, din moment ce cunoaștem autoritarismul lui Zago, ițele complicate pe care le țese – ca să le poată descurca în final în favoarea lui.

De aici, din întunecimea desișului verde, munții nu se mai văd. Faptul că mergem de multă vreme și ei nu apar, mă face să bănuiesc că am schimbat direcția de mers.